

РЕШЕНИЕ

№ 5656

гр. София, 20.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в публично заседание на 24.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **12220** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във връзка с чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Х. Д., чрез адв. Р. К., с адрес за призоваване [населено място], [улица], ет. 3, оф. 6, срещу Заповед № 5574/29.09.2019 г., за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП, издадена от Г. В. – мл. автоконтрольор в 01 група, 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

В жалбата се поддържа, че не са налице кумулативно предвидените в закона предпоставки за налагане на ПАМ от този вид, тъй като жалбоподателката не е управлявала автомобил с концентрация на алкохол в кръвта 0.87 промила. Сочи се, че същата страда от „Ш. остеохондроза“ и „радикулопатия“, като диагнозата е поставена на 16.09.2019 г. Лечението е било започнало веднага след диганостицирането и е свързано с прием на лекарства – аналгетици и успокояващи за болката и стреса. Изложено е становище, че заповедта е издадена при липса на компетентност. В противоречие с нормативните правила не е бил посочен и срокът за прилагането на мярката, акто в заповедта не била формулирана разпоредителна част относно временното отнемане на СУМПС. Иска се отмяна на оспорената заповед. Претендира се присъждането на разноски.

В съдебно заседание жалбоподателката се представлява от процесуалния си представител – адв. К., която поддържа жалбата и моли същата да бъде отменена, по изложените в жалбата съображения. Претендира разноски, за които представя списък.

Ответникът Г. К. В. – мл. автоконтрольор в 01 група, 01 сектор в отдел „ПП“ при СДВР, не се представлява и не дава становище по основателността на жалбата.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител.

Административен съд София – град след като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Безспорно се установява, че по отношение на жалбоподателката в настоящия процес, е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца. Заповедта е връчена на лично на адресата ѝ на 29.09.2019 г.

В заповедта е посочено, че К. А., мл. автоконтрольор в О„ПП“ – СДВР е съставил акт за установяване на административно нарушение с бл. № 307949/29.09.2019 г. против Х. Д., която управлявала МПС „Ауди“ с табели с регистрационен номер СВ 0708 МР в [населено място], с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско изследване или с техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух.

При така установената фактическа обстановка, СЪДЪТ обосновава следните правни изводи:

Жалбата е допустима, а по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните правни съображения:

При разглеждане на жалби срещу административни актове и наложени принудителни административни мерки Административния съд следва да прецени дали съответния акт е издаден от компетентен орган в предвидената от закона форма и при правилно приложение на материалния и процесуалния закон, както и дали акта съответства на целта на закона, независимо от посочените в жалбата обстоятелства.

Със Заповед № 81213/1524/09.12.2016 г. на Министъра на вътрешните работи /л. 23/ са определени структурите на МВР, които са оправомощени да упражняват контрол по ЗДвП, като в т. 3 е посочена и СДВР. Нормата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП предвижда възможност за ръководителите на службите за контрол по ЗДвП да делегират правомощията си по прилагане на принудителна административна мярка на определени от тях длъжностни лица. Със Заповед №513з-1618/26.02.2018 г. на Директора на СДВР са определени длъжностни лица от СДВР, които да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 2а, т. 4 и т. 5, б. „а“ и т. 6 от ЗДвП. С оглед на така приложените заповеди, съдът намира, че оспорената ЗППАМ е издадена от компетентен орган. Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Настоящият състав намира, че изискването за форма на акта е спазено.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в изискуемата форма и със съдържание, в което са изложени фактическите и правни основания за издаването ѝ, поради което не са налице пороци, водещи до нищожност на процесната заповед. Заповедта е мотивирана с конкретни прояви на лице, водач на МПС, установени с писмени доказателства, съдържащи се в приетата по делото административна преписка. Органът е посочил фактическите обстоятелства, които съставляват основание по закон за издаването на заповедта и е цитирал относимата правна уредба. Актът за прилагане на ПАМ съдържа необходимите реквизити, визирани в

разпоредбата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП, врс. с чл. 59, ал. 2 АПК. Изложени са фактическите и правни основания за издаването на ПАМ, като както беше посочено по-горе, същата е мотивирана с конкретни прояви на лицето-водач на МПС, независимо, че същото е различно от собственика на МПС. Не са допуснати процесуални нарушения в хода на издаването ѝ.

Принудителната административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП се прилага по отношение на водач който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи

В случая посочените в нормата материалноправни предпоставки за прилагане на мярката са били налице. Съгласно чл. 189, ал. 2 ЗДвП редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. Това означава, че административният орган, в условията на обвързана компетентност, при наличие на материалноправните предпоставки за това е длъжен да издаде заповед с която да наложи ПАМ от съответния вид. Не му е предоставено правомощие да извършва преценка на основателността на изложеното в АУАН. Същият, без да е доказано противното, е обвързан с отразените фактически констатации. Тази доказателствена сила не обвързва съда в производството по обжалване на НП, което обаче е различно производство от настоящото. Във връзка с горното, съдът намира възражението за нарушение на чл. 6, ал. 2 АПК за неоснователно. Нормата на чл. 171, т. 2а, б. „б“ ЗДвП е императивна и не предоставя на компетентния орган право на преценка, той действа изцяло в условията на обвързана компетентност. Предвид формалната доказателствена сила на акта за установяване на административното нарушение, за който няма данни издаденото въз основа на него наказателно постановление да е било обжалвано и отменено, респ. да е оборена доказателствената му сила, съдът приема, фактите, отразени в него, за настъпили и доказани. Представената от страна на жалбоподателката рецепта за медицински изделия с посочена дата 16.09.2019 г., не е достатъчна да обори доказателствената му сила. Възраженията за налични заболявания, обуславящи приема на лекарства, са недоказани и неоснователни. Не са представени по делото безспорни доказателства за наличието на твърдените заболявания. Нещо повече, дори да са налице такива заболявания, то те биха могли да послужат като визираното в нормата на чл. 171, т. 1, б. „б“ прекратително основание - до решаване на въпроса за отговорността му. Дори такива доказателства да бъдат представени пред компетентния орган, той може да оттегли заповедта си, но това не означава, че същата, към момента на издаването ѝ, е била лишена от законови основания за издаването ѝ. Действайки в условията на обвързана компетентност, при липса на други доказани обстоятелства, полицейският орган е бил длъжен да издаде

процесната заповед, като законът е предвидил максимален срок за прилагането ѝ, а предсрочното прекратяване на действието ѝ е в зависимост с решаването на въпроса за отговорността.

Обжалваната заповед е издадена в съответствие с целта на закона, а именно за предотвратяване възможността за извършване на други административни нарушения с МПС послужило за извършване на административно нарушение дало повод за прилагане на ПАМ.

С оглед на горното съдът, при извършената проверка за законосъобразност на оспорената заповед, на всички основания, посочени в чл. 146 АПК намира, че същата е законосъобразна, като издадена от компетентен орган в предвидената от закона форма, при липса на съществени нарушения на процесуалните правила и при спазване на материалноправните разпоредби, при съобразяване с целта на закона. Жалбата на Х. Д. се явява неоснователна и като такава следва да бъде оставена без уважение. Разноски от ответника не са претендирани, поради което не следва да се присъждат такива.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд-София – град, II-ри състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ оспорването на Х. Д., чрез адв. Р. К., с адрес за призоваване [населено място], [улица], ет. 3, оф. 6, срещу Заповед № 5574/29.09.2019 г., за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП, издадена от Г. В. – мл. автоконтрольор в 01 група, 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.172, ал.5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: